

David Vann

Caribou Island

Vertaald door
Arjaan van Nimwegen

2011
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

MIJN MOEDER WAS niet echt. Ze was een vroege droom, een hoop. Ze was een plek. Sneeuwachtig, zoals hier, en koud. Een houten huis op een heuvel boven een rivier. Een bewolkte dag, de oude witte verf van de huizen die lichter leek door het opgesloten licht, en ik kwam thuis uit school. Tien jaar, ik liep in mijn eentje, liep door plekken vuile sneeuw in de tuin, liep de smalle veranda op. Ik weet niet meer hoe mijn gedachten toen werkten, weet niet meer wie ik was of hoe ik me voelde. Dat is allemaal weg, uitgewist. Ik deed onze voordeur open en zag mijn moeder hangen aan de dakspanten. Sorry, zei ik, deed een stap terug en sloot de deur. Ik stond weer buiten op de veranda.

Zei je dat? vroeg Rhoda. Zei je sorry?

Ja.

O, mam...

Het is lang geleden, zei Irene. En het was iets wat ik zelfs op dat moment niet kon zien, dus ik zie het nu ook niet. Ik weet niet hoe ze eruitzag toen ze daar hing. Ik weet er niets meer van, alleen dat het zo was.

Rhoda schoof dichterbij op de bank en legde haar arm om haar moeder heen, drukte haar tegen zich aan. Allebei keken ze naar het haardvuur. Een metalen scherm ervoor, kleine achthoeken, en hoe langer Rhoda keek, des te meer gingen die achthoekjes lijken op de achterwand van de open haard, door de vlammen verguld. Alsof de achterwand,

zwartberoet, onthuld of veranderd kon worden door vuur. Daarna zou haar blik wegglijden en zou het weer gewoon een scherm worden. Ik wou dat ik haar had gekend, zei Rhoda.

Ik ook, zei Irene. Ze gaf Rhoda een klopje op haar knie. Ik moet gaan slapen. Morgen een drukke dag.

Ik zal dit huis missen.

Het was een fijn huis. Maar je vader wil bij me weg, en de eerste stap is dat hij ons naar dat eiland laat verhuizen. Dan is het net alsof hij het nog geprobeerd heeft.

Dat is niet waar, mam.

We hebben allemaal onze regels, Rhoda. En de vaste regel van je vader is dat hij nooit een slecht mens wil lijken.

Hij houdt van je, mam.

Irene stond op en omhelsde haar dochter. Welterusten, Rhoda.

's Morgens sjouwde Irene mee aan al die boomstammen, van de pick-uptruck naar de boot. Die passen nooit in elkaar, zei ze tegen Gary, haar man.

Ik moet ze een beetje afvlakken, zei hij binnensmonds.

Irene lachte.

Dank je wel, zei Gary. Hij had alweer die grimmige, zorgelijke blik die al zijn onmogelijke plannen begeleidde.

Waarom bouwen we geen hut van planken? vroeg Irene. Waarom moet het een blokhut zijn?

Maar Gary antwoordde niet.

Je doet ook maar, zei ze. Maar dit zijn niet eens balken. Er is er geen een dikker dan vijftien centimeter. Het gaat eruit zien als een schuurtje van stokken.

Ze waren op het hoogste deel van de camping aan het Skilak Lake, bleek jadegroen van het smeltwater van de glet-

sjer. Vlokkig van het slib, en door de diepte nooit erg opgewarmd, ook niet in de nazomer. Een voortdurende kille wind, en de bergen die aan de oostelijke oever oprezen vertoonden nog plekken sneeuw. Vanaf de toppen had Irene op heldere dagen vaak de witte vulkanische pieken van Mount Redoubt en Mount Iliamna gezien aan de overkant van Cook Inlet, en op de voorgrond het brede bekken van het schiereiland Kenai, sponsachtig groen en roodpaars mos, de onvolgroeide bomen die moeraslanden en kleinere meren omzoomden, en de enige snelweg die in het zonlicht zilverig kronkelde als een rivier. Grotendeels staatsdomein. Hun huis en dat van hun zoon Mark waren de enige gebouwen langs de oever van het Skilak Lake, en ook die lagen verscholen tussen bomen, zodat het meer er nog steeds prehistorisch, ongetemd uitzag. Maar aan de kust wonen was niet genoeg. Ze vertrokken nu, naar Caribou Island.

Gary had zijn pick-up achteruitgereden tot vlak bij de plek waar de boot op het strand was getrokken, de voorsteven open, een loopplank voor het inladen. Met elke boomstam stapte hij in de boot en liep helemaal naar achteren. Hij wankelde, want de achtersteven lag in het water en bevoog op en neer.

Lego-balkjes, zei Irene.

Zo kan ie wel, zei Gary.

Mooi.

Gary sjarde aan het volgende balkje, Irene pakte haar uiteinde vast. De hemel werd wat donkerder en het water verkleurde van licht-jadegroen naar blauwgrijs. Irene keek op naar de berg en zag een van de flanken witter worden. Regen, zei ze. Het komt deze kant uit.

We gaan gewoon door met inladen, zei Gary. Trek je jack aan, als je wilt.

Gary in een flanelen werkoverhemd met lange mouwen over zijn T-shirt. Spijkerbroek en laarzen. Zijn uniform. Hij leek jonger dan hij was, midden vijftig en in goede conditie. Irene vond hem er nog steeds goed uitzien. Ongechoren, niet gedoucht op dit moment, maar echt.

Het duurt vast niet lang meer, zei Gary.

Ze zouden hun hut vanaf de grond opbouwen. Zelfs geen fundering. En geen tekeningen, geen ervaring, geen vergunningen, advies ongewenst. Gary wilde het gewoon doen, alsof zij twee de eersten waren die deze wildernis in getrokken waren.

Dus bleven ze inladen, en de regen kwam op hen af als een witte schaduw over het water. Een soort gordijn, het regenfront, maar de eerste druppels en de wind komen altijd al vlak daarvoor, onzichtbaar, al bezig voordat ze wat kon zien, en dat was telkens weer een verrassing voor Irene. Die laatste momenten die werden afgepakt. En dan zwol de wind aan, het regenfront sloeg toe en de druppels vielen groot en zwaar, onontkoombaar.

Irene pakte het uiteinde van de volgende stam, liep naar de boot met haar gezicht afgewend van de wind. De regen kwam nu van opzij en trof haar hard. Ze had geen muts op, geen handschoenen aan. Haar haar in de war, druppels aan haar neus, en ze voelde de eerste kou toen de regen door haar blouse heen haar armen bereikte, een schouder, de bovenkant van haar rug en haar nek. Al lopend dook ze in elkaar, ze legde haar stam neer en liep terug, de andere kant op weggedoken, nu raakte haar andere zij doorweekt en ze huiverde.

Gary liep voor haar uit, ook gebogen, zijn bovenlichaam afgewend van de regen alsof het zijn benen niet wilde gehoorzamen en een eigen richting wilde inslaan. Hij pakte

het uiteinde van een nieuwe boomstam vast, trok hem los, stapte achteruit en toen verhevigde de regen. De wind kwam in vlagen en de lucht was verzadigd van water, zelfs van dichtbij wit. Het meer verdween, de golven waren weg, de overgang naar de oever was alleen maar te gissen. Irene pakte de stam beet en volgde Gary de vergetelheid in.

De wind en de regen werden een gebrul waarin Irene geen ander geluid kon horen. Stom liep ze door, vond de steven, legde haar stam neer, draaide zich om en liep terug, niet meer gebogen. Er was niets meer droog om te beschutten. Ze was doorweekt.

Gary liep langs haar heen als een soort vogelman, met zijn armen naast zich gespreid alsof hij zijn vleugels uitsloeg. Probeerde hij zijn natte overhemd van zijn huid af te houden? Of was het een intuïtieve eerste vechtreactie, wilde hij zijn armen klaar houden? Toen hij stilhield bij de bak van de pick-up stroomde het water van zijn neuspunt. Zijn ogen waren hard en klein, geconcentreerd.

Irene kwam dichterbij. Moeten we stoppen? schreeuwde ze boven het geraas uit.

We moeten deze lading naar het eiland brengen, schreeuwde hij terug, en hij trok aan de volgende stam, en dus volgde Irene hem hoewel ze wist dat ze gestraft werd. Gary kon zoiets nooit rechtstreeks doen. Hij rekende op de regen, de wind, de kennelijke noodzakelijkheid van het plan. Het zou een dag van bestraffing worden. Hij zou ermee doorgaan, het urenlang rekken, ze opjagen met een grimmige vastberadenheid, als het lot. Een vorm van genot voor hem.

Irene ging erin mee omdat zij kon straffen zodra ze het ondergaan had. Haar beurt kwam nog. En zo hadden ze elkaar dat al decennialang aangedaan, onweerstaanbaar.

Mooi, dacht ze dan. Mooi. En dat betekende: wacht maar af.

Nog een half uur lang boomstammen inladen in de regen. Irene zou er ziek van worden, door en door verkild. Ze hadden regengoeid moeten aantrekken, dat lag in de cabine van de pick-up, maar hun koppigheid tegenover elkaar had dat voorkomen. Als ze, zoals Gary had gezegd, haar jack was gaan halen, zou dat het werk onderbroken hebben, dan was het langzamer gegaan en dat zou opgemerkt zijn, tegen haar gebruikt zijn, even een hoofdschudden, misschien zelfs een zucht, maar zo ingehouden dat hij kon volhouden dat het niet hierom ging. Meer dan wat ook was Gary een ongeduldige man, ongeduldig over de grote lijnen van zijn leven, over wie hij was en wat hij gedaan had en geworden was, ongeduldig over zijn vrouw en kinderen, en natuurlijk ook ongeduldig over alle kleine dingen, elke niet correct uitgevoerde handeling, elk moment dat het weer niet meewerkte. Een algemeen en bestendig ongeduld waarin ze al meer dan dertig jaar leefde, een element waarin ze geademd had.

De laatste stam was eindelijk ingeladen en Gary en Irene draaiden de loopplank op zijn plaats. Hij was niet zwaar, niet geruststellend. Een zwartrubberen rand op de plaats waar hij aansloot op de zijboorden van de boot. Dit zou hun enige verbindingsweg naar het eiland zijn.

Ik zet de pick-up weg, zei Gary en hij beende weg tussen de rotsen. Het regende nog steeds, maar niet meer zo hevig. Genoeg zicht om de richting te bepalen, hoewel niet genoeg om vanaf hier het eiland te zien, een paar kilometer uit de kust. Irene vroeg zich af hoe het zou gaan als ze halverwege waren. Zouden ze ergens kust zien of alleen maar wit om zich heen? Geen GPS aan boord, geen radar, geen diep-

temeter. Het is een meer, had Gary gezegd bij de verkoper. Het is maar een meer.

Er staat water in de boot, zei Irene toen Gary terug was. Er stond een plas onder de stammen, vooral aan de achterkant, een paar decimeter diep door al de regen.

Dat regelen we wel als we onderweg zijn, zei Gary. Ik wil de accu niet gebruiken voor de lenspomp zonder dat de motor aanstaat.

En wat was nou je plan? vroeg Irene. Ze wist niet hoe ze de boot van de oever moesten krijgen, nu hij zo zwaar was door de stammen.

Ik was niet de enige die dit wilde, weet je nog? zei Gary. Het is niet alleen mijn plan, het is ons plan.

Dat was een leugen, maar een te zware leugen om er hier en nu in de regen op in te gaan. Mooi, zei Irene. Hoe krijgen we de boot van het strand?

Gary keek een tijdje naar de boot. Toen boog hij zich voorover en gaf een duw tegen de boeg. Geen beweging.

De voorste helft van de boot lag op de oever, op dat punt met de volle lading van honderden kilo's, schatte Irene. Gary had daar duidelijk niet over nagedacht. Hij bedacht al doende wel wat.

Gary liep om de boot heen, en weer naar de andere kant. Hij klom over de stammen naar de achtersteven, naar de buitenboordmotor, leunde ertegenaan en duwde met kracht om de boot te doen schudden, maar die leek wel van lood. Geen enkele beweging.

Dus kroop Gary weer naar voren, sprong op de kant en keek nog een tijdje naar de boot. Help jij mee met duwen, zei hij ten slotte. Irene ging naast hem staan, hij telde een, twee, drie en allebei duwden ze tegen de boeg. Hun voeten gleden weg in het zwarte grind, maar verder bewoog er niets.

Het kan nou nooit eens makkelijk, zei Gary. Niks, nooit. Het kan gewoon nooit goed gaan.

Als om te bewijzen dat hij gelijk had ging het weer harder regenen, de wind wakkerde aan, koud van de gletsjer. Als je zo gek was om te willen uitvinden hoe beroerd het allemaal kon gaan, dan was dit een goede plek. Maar Irene wist dat Gary commentaar niet op prijs zou stellen. Ze probeerde hem te steunen. Misschien kunnen we het morgen nog eens proberen, zei ze. Het weer schijnt een beetje op te knappen. Dan kunnen we hem lossen, van de kant duwen en weer inladen.

Nee, zei Gary. Ik heb geen zin om het morgen te doen. Ik wil die lading vandaag overbrengen.

Irene hield haar mond.

Gary beende weg naar de pick-up. Irene bleef kletsnat in de regen staan en wou dat ze droog was en warm werd. Hun huis, vlakbij, een paar minuten maar. Warm bad, vuur aanleggen.

Gary reed de pick-up het strand op, maakte een draai in de richting van de bomen en terug naar de boot, tot de bumper dicht bij de boeg kwam. Zeg even hoe ver nog, riep hij uit het raam.

Dus liep Irene erheen en zei het, en hij schoof vooruit tot de bumper de boeg raakte.

Oké, zei Irene.

Gary gaf een beetje gas, grind schoot weg vanonder zijn achterwielen. De boot bewoog niet. Hij schakelde over op vierwielaandrijving, gaf meer gas, alle vier de banden groeven zich in, kiezels kletterden tegen de onderkant van de truck. De boot begon weg te glijden, schoot toen snel het water in en dreef in een boog weg.

Pak de boeglijn! schreeuwde Gary vanuit het raampje.

Irene snelde naar voren om de lijn te grijpen die los op het strand lag. Ze kreeg hem te pakken en plantte haar hakken in het zand, ging achteroverhangen tot op de oever en trok hard tot de spanning wegviel. Toen bleef ze daar liggen, omhoogkijkend naar de donkerwitte lucht. Ze zag de regen invlagen voor hij haar gezicht raakte. Geen handschoenen, koude handen en het ruwe nylontouw. De kiezels en grotere stenen hard tegen haar achterhoofd. Haar kleren een nat, koud omhulsel.

Ze hoorde hoe Gary de pick-up naar het parkeerterrein reed, daarna zijn laarzen toen hij terugliep, grote, vastberaden stappen.

Oké, zei hij, over haar heen gebogen. We gaan.

Wat ze wenste was dat hij gewoon naast haar kwam liggen. Met z'n tweeën op dit strand. Ze zouden het opgeven, het touw loslaten, de boot laten wegdrijven, de hut laten zitten, alles vergeten wat er in al die jaren misgegaan was en gewoon teruggaan naar hun huis, warm worden en opnieuw beginnen. Het leek niet onmogelijk. Als ze er allebei toe zouden besluiten, dan kon het.

Maar in plaats daarvan liepen ze het koude water in, de golven sloegen over hun laarzen tot aan hun knieën, en ze klommen de boot in. Irene hield zich vast aan de boomstammen, zwaaide haar benen binnenboord en vroeg zich af waarom ze dit deed. De voortstuwing van degene die ze met Gary geworden was, van degene die ze in Alaska geworden was, die voortstuwing maakte het hoe dan ook onmogelijk om nu te stoppen en terug te gaan naar huis. Hoe was dat zo gekomen?

Gary kneep in de pomp van de brandstofleiding, trok de choke uit en gaf een harde ruk aan het startkoord. De motor sloeg meteen aan, liep regelmatig en spuwde een

stroom koelwater uit, en niet zo veel rook als Irene gewend was. Een mooie viertaktmotor, belachelijk duur maar hij was tenminste betrouwbaar. Het laatste wat ze wilde was in een storm stuurloos midden op het meer drijven.

Gary had de lenspomp aangezet, een dikke straal water over de reling, en een tijdje leek het allemaal hanteerbaar. Toen zag Irene de deuk in de boeg. Op de plek waar Gary de boot met de truck had opgeduwd, zat er een deuk in de boeg. Niet zo'n grote, maar Irene schoof naar voren om de afdichting tussen het luik en het zijboord te controleren en zag dat er een stroompje water binnenkwam. Ze lagen zo diep geladen dat een deel van de loopplank onder water stak.

Gary, zei ze, maar hij was al in een halve cirkel achteruit aan het varen en zette toen de motor in z'n vooruit. Hij had er al zijn aandacht bij en lette niet op haar. Gary! schreeuwde ze, en ze zwaaide met een arm.

Hij zette hem in z'n vrij en kwam naar voren om te kijken. Hij maakte een grommend geluid, zijn tanden op elkaar geklemd. Maar toen ging hij terug naar de motor en schakelde. Geen woord, geen overleg of ze verder zouden gaan of het eerst laten repareren.

Gary voer niet snel, niet meer dan vijf of tien knopen, maar wel pal tegen windgolven in met een platte voorstevan, en iedere golf werd een hevige sproeibui die hen volledig doorweekte.

Irene wendde zich af van de golven en keek naar Gary achterin, maar hij keek ook achterom en stuurde aan de hand van de kustlijn vanwaar ze vertrokken waren en die nu langzaam in de verte verdween. De truck was nog te zien tussen vlekkerige bomen. Niemand anders stond op de camping geparkeerd. Meestal waren er wel een paar boten

of campers, maar als er vandaag iets gebeurde, waren ze op zichzelf aangewezen, om de paar seconden de dreun en de golf water, de donkere, doorweekte stammen die omhoogschokten, de dolboorden laag, de gestadige stroom uit de lenspomp. Bijna een nieuw soort huifkar op weg naar nieuw land en het stichten van een nieuw thuis.

Rhoda's gehavende Datsun B210 hoorde niet thuis op onverharde wegen. Ze zorgde dat ze vaart hield heuvelopwaarts, maar voelde de banden wegglijden in de modder. En ze zag niks, alleen maar de regen die tegen haar voorruit sloeg, een vage vlek groene bomen erachter, het bruine zand en grind van de weg die voor haar kronkelde. Ze liep al jaren dealers af op zoek naar een geschikte nieuwe pick-up, maar zodra ze de koop zouden afronden, bleek ze nooit genoeg geld te hebben. Ze wilde trouwens een SUV, geen pick-up. En aangezien ze opslag verwachtte en ook verwachtte met een tandarts te trouwen, had ze niet het idee dat ze er nog erg lang op zou moeten wachten.

Waardoor Rhoda aan Jim moest denken, die nu waarschijnlijk zoals gewoonlijk pannenkoeken zat te eten en zich afvroeg waar ze was. Halve perziken uit blik op die pannenkoeken lepelen en zonder reden met zijn vork tegen de zijkant van het blik tikken. Maar Rhoda voelde haar humeur opknappen en dat wilde ze niet bederven door aan Jim te denken.

Toen ze bij het huis van haar ouders aankwam zag ze dat de pick-up weg was. Ze was te laat om hen nog te helpen met boomstammen inladen. Ze stapte toch maar uit en holde langs de bloembedden naar de deur.

Rhoda's ouders woonden in een klein huis zonder verdieping; in de loop der jaren waren er op verschillende plekken

stukken aangebouwd, zodat het nu vreemde uitsteeksels had die totaal niet bij elkaar pasten. Rhoda's vader droomde van een leven in de wildernis en de bergen toen hij, halverwege de twintig, uit Californië was verhuisd, en inmiddels had hij alle paraferalia die bij Alaska hoorden. Geweien van wapiti's, elanden, kariboes, berggeiten en Dalls-schapen hingen aan spijkers langs de dakrand en de buitenmuren. In het verhoogde bloembed rechts van de deur prijkte een oude handpomp, een kleine wasgoot en diverse andere verroeste pannen, houwelen, emmers, oude planken en dergelijke uit de tijd van de mijnbouw, de meeste weggesleept uit de Hatcher Pass Mine ten noordoosten van Anchorage, maar ook wel aangeschaft bij andere verzamelaars of op een of andere rommelmarkt. Verderop langs de muur, links van de deur, had hij hout gestapeld voor de open haard naast een antiek fornuis van gietijzer en nikkel, en tussen de houtstapel en de deur stond een oude hondenslee, waarvan de leren leidsels en het hout elk jaar wat verder wegrotten door al de regen, sneeuw, wind en de soms schijnende zon. Voor Rhoda was het altijd een hinderlijke schroothoop geweest. Wel hield ze van de bloemen en de mostuin. Twaalf soorten mos en alle variëteiten van wilde bloemen uit Alaska, zelfs de zeldzame. Hele bedden chocoladeklokjes, wilgenroosjes in alle kleuren en lupine van wit en roze tot het diepste paarsblauw, al bloeiden nu alleen de wilgenroosjes.

Rhoda bonsde nog eens op de deur, maar ze waren weg. Ze reed naar de camping met de boothelling. Misschien zou ze hen daar vinden, hoewel ze geen idee had waarom ze het zo nodig op een dag als vandaag moesten doen. Waarom bleven ze niet thuis?

De banden slipten een beetje toen ze omlaag reed naar de camping. Ze zag hun pick-up staan en reed naar de helling

aan de rand van het water. Geen boot. Niemand te zien. Haar ouders waren geschift dat ze in dit weer het water op gingen. Waarom wachtten ze niet op een betere dag? Ook al was het dan de beste blokhut die er bestond, een levenslange droom en al dat gelul. Wat Rhoda helemaal niet begreep was waarom haar moeder dat allemaal maar goed vond.

Laat ook maar, zei ze en keerde weer om naar de stad.

Rhoda en Jim woonden in een groot huis met een puntdak dat uitzag op de monding van de Kenai River. Een van de voordelen van het leven met Jim. Het hoge, steile dak in A-vorm deed haar denken aan een vestiging van een wiener-schnitzel-keten, maar de sneeuw gleed er makkelijk af en het leverde een plafond van zes meter hoog op in de woonkamer voor en in de grote slaapkamer achter. De ramen met dubbel glas, bijna vierehalve meter hoog, boden uitzicht op zonsondergangen boven de Cook Inlet, en de zichtbare balken waren donker gevlekt als in een ridderzaal, de meubels waren allemaal Scandinavisch, van hout en leer. Het was het soort huis waar Rhoda ooit van gedroomd had.

En nu woon ik hier zomaar, dacht ze toen ze aan de eetbar monstertjes hondenpoep in reageerbuisjes stond te persen om ze te testen.

Ik heb liever niet dat je dat doet als ik zit te eten, zei Jim. Hij zat zijn pannenkoeken met perziken uit blik te eten aan het andere eind van de bar.

Stel je niet aan, zei Rhoda. Het is maar hondenpoep.

Jim lachte. Jij bent onverslaanbaar.

Nee, jij, zei Rhoda. Ze woonden nog maar een jaar samen, dus wat maakte het uit. Rhoda's vorige vriend was heel anders geweest, een visser die elke dag jammerde en klaagde over de krachten van de natuur, de industrie en de regering,

allemaal even ondoorgrondelijk en harteloos. Het ene jaar was de prijs van heilbot te laag, het volgende jaar was de vergunning voor nieuwe visgronden te duur, en elk jaar had de zee het op hem persoonlijk gemunt. Vermoeiend om aan te horen, en wat het had opgeleverd was een kleine stacaravan en zo nu en dan gratis heilbotsteaks. Terwijl ze bij Jim onbeperkt perziken uit blik kreeg en net zoveel Krusteez-pannenkoekenmix als je maar kon wensen.

Rhoda glimlachte. Ze was gelukkig, besepte ze. Of in elk geval gelukkig genoeg. Ze legde de plastic injectiespuit neer, liep om Jim heen en blies even in zijn oor.

Aan de oever van het Skilak Lake, nog geen anderhalve kilometer van waar zijn ouders tegen de golven opboksten met hun lading boomstammen, was Mark zich net aan het uitkleden met zijn vriendin Karen en een paar vrienden van de Koffiebus. Hij stookte het vuur op en ze schoten allemaal de sauna in en klaptten de deur achter zich dicht. De sauna stond pal aan de rand van het meer, met een smalle pier recht achter de deur, en het was er heet en donker, vensterloos, achter het hout zat isolatie van asfaltpapier, de zitbank en voetenbank zaten zo hoog dat zijn hoofd het plafond raakte en langere mensen moesten bukken. Mark had altijd een paar dennentakken bij zich, met de naalden er nog aan, om mee te slaan, en zodra ze flink aan het zweten waren en de damp zo dicht was dat ze elkaar nog maar vaag konden zien in het rode licht, boog Karen voorover met haar hoofd tussen haar knieën en haar armen om haar kuiten geslagen en begon Mark haar te slaan. Dat was bedoeld om het bloed naar het huidoppervlak te stuwten en de bloedsomloop te stimuleren. Je werd er alert van, en het scheen ook iets medisch en zuiverends te hebben. Er klonken hevige, ritselen-

de klappen. Mark ging er hevig van zweten, Karen leed pijn en allebei hijgden ze.

Toen was Mark aan de beurt om te bukken. Zijn huid was zo glad en ziltig dat hij zijn kuiten niet kon vastpakken of zijn handen in elkaar grijpen, dus hield hij zich vast aan de planken onder zijn voeten toen Karen begon te slaan. Ze raakte hem ritmisch, zwiepte zo hard als ze kon en liet na een tijdje ook haar stem meedoen, tot ze bij elke zwieperd van diep uit haar ingewanden schreeuwde. Ze greep hem met haar andere hand in zijn nek en bleef slaan tot de meeste naalden en zijtakken afgebroken waren, ze zakte boven op hem neer en hij kreunde.

Toen wilden Carl en Monique het proberen. Mark strompelde naar buiten om nieuwe takken te halen en toen hij terugkwam bood hij aan Monique af te ranselen, maar ze pakte een van de takken en zei met haar lage, sexy stem: Nee, ik wil Carl onder handen nemen. Dus bukte Carl, misschien wat aarzelend, en Monique gaf hem een harde zwiep en hij slaakte een kreet.

Hé, zei hij. Dat doet verdomme echt pijn.

Bukken, zei Monique. Pak je enkels beet. Ze begon met een paar zachte klapjes en ging geleidelijk aan over tot hardere. Uiteindelijk hield Mark op verzoek van Monique Carls hoofd omlaag tot Monique zei: God, ik krijg geen adem meer, en ze legde de gehavende zweep neer en strompelde de deur uit en de pier op, waar ze het meer in dook.

De anderen dromden ook naar buiten. Carl was weer de lul. Hij dook er als laatste in, zijn gezicht verkramppt als in een soort geluidloze kreet, en hij peddelde als een hondje in paniek terug naar de pier. Hijgend en vloekend ging hij op het hout liggen en zei dat dit niet te geloven was zo koud, dat het allemaal gletsjerijs en zo was, wat in zekere zin klopt-

te, want het meer kreeg zijn water inderdaad van een gletsjer.

De anderen letten niet op hem, zwommen tientallen meters het meer op en riepen hoe mooi het was, die zware regen, de onophoudelijke wind en de berg die onzichtbaar boven hen uittorende.

Ik leef, zei Monique. Zelfs de stomste dingen zijn waar. Ik wil nooit meer dood zijn.

Maar toen moesten ze allemaal het water uit of ze zouden echt doodgaan. Ze waren al gevoelloos geworden. Ze dromden weer de sauna in en besloten voor de volgende ronde eerst high te worden.

De beste wiet ter wereld, zei Mark toen hij eindelijk een hijs nam. Hoogste THC-gehalte.

Karen raakte zoals gewoonlijk weer half verkrampt. Ze was gewend aan veel minder sterke wiet en dat spul uit Alaska kwam hard aan. Dus kon Mark op zijn gemak Monique net zo uitgebreid bekijken als hij wilde. Ze was lang en had kort, donker haar in een soort Europees aandoende boblijn, zoals die vrouw uit de advertenties voor Clinique. Mark kreeg er een stijve van, van het idee dat die vrouw daar naast hem, met haar harde tepels en een huid die vergeleken mocht worden met albast en marmer en zo, eruitzag als een fotomodel. Hij strekte zijn hand uit om haar hals aan te raken.

Ja, zei ze en duwde zijn hand weg. Je bent grandioos.

Hela, zei Carl.

Kop dicht, zei Monique. Geen haantjesgedoe nou. Ik zit te genieten.

Ik ben zo high, zei Karen. Ze hief haar armen op en viel tegen de muur, haar hoofd bonsde ertegenaan.

Dus hielp Mark haar weer overeind, goot water op de

hete stenen en in een explosie van stoom begonnen ze aan de tweede van de drie ronden volgens Scandinavische traditie.

Irene huiverde, haar tanden klapperden, haar natte kleren waren niets meer dan een huls die de wind nog kouder maakte. En de watertemperatuur lag dicht bij het vriespunt, elke klap was een nieuwe schok.

Hun land kwam in zicht, een derde hectare oeverland met uitzicht op de berg en het uiteinde van het meer, waar de Kenai River er vanaf de gletsjer in stroomde. Bos aan het eind van hun land, maar vooraan ook lagere begroeiing, bosbessenstruiken en elzenbosjes, wilde bloemen en gras.

Gary koerste naar de rotskust. Geen strand, geen zand of kiezels. Grote, afgeronde stenen. Plukjes bos aan beide kanten, uiteenspattende golven, en Gary vertraagde totaal niet, hij naderde met volle vaart. Irene schreeuwde naar hem dat hij langzamer moest varen, maar toen zette ze zich alleen maar schrap met een voet tegen de loopplank en sloegen ze op de kust. De bovenste stammen gleden naar voren en Irene trok haar voet net op tijd weg. Jezus, Gary, zei ze.

Maar Gary lette geen moment op haar. Hij klapte de motor om, klom over de stammen naar voren en sprong het ondiepe water in, een meter of drie van de oever. Help me, het hek moet omlaag, zei hij. De regen en wind zwakten af, dus ze kon hem in ieder geval horen. Ze klom over de voorsteven, zakte tot haar knieën in het koude water, het liep haar laarzen in, glibberige stenen daaronder, en ze hielp hem de grendels weg te schuiven.

Toen ze de laatste los had, schoot het hek onder hen los onder de druk van de stammen. Ho, zei Gary, maar ze waren allebei ongedeerd, grepen de loopplank en lieten hem

zakken. De golven sloegen tegen hun dijnen en stroomden de boot in via de open boeg. Ze lagen niet hoog genoeg op de oever.

We moeten snel uitladen, zei Gary, en de motor moet blijven draaien voor de lenspomp. Dus klom hij over de stammen naar de achtersteven, klapte de motor omlaag, trok aan het koord en zette de pomp aan. Aanpoten, zei hij en haastte zich naar voren. Hij pakte een boomstam vast en liep achteruit. Pak er zelf ook een en sleep hem aan wal.

Dus pakte Irene een stam en trok er hard aan. Haar voeten koud in het water, haar hele lichaam verkild, haar maagging pijn doen van de kou en zo moest ze aan het werk.

De boot is al aan het zinken, schreeuwde ze naar Gary. De lenspomp kon het niet aan. De boot liep te snel vol vanaf de boeg en deinde naar voren en naar achteren in de golven.

Verdomme, zei Gary. Het hek moet omhoog.

Haastig vergrendelden ze het hek, toen sprong hij aan boord, de achterkant hing nu heel diep, om de drie, vier golven stortte er een guts water in en hij gaf vol gas om de boot verder de oever op te duwen. Irene hoorde de boeg over de rotsen schrapen. Hij bewoog een paar decimeter en stopte toen. Maar de achtersteven zonk dieper door de schuinere hoek en er stroomde meer water binnen. Verdomme, gilde Gary, en hij greep de hoosemmer en begon snel te hozen om de golven voor te blijven, hij bukte en schoot omhoog en bukte weer, liters en liters tegelijk hoosde hij. Irene wist niet wat ze meer kon doen dan toekijken. Er was geen tweede emmer en ook niet genoeg ruimte daarachter. Maar ze klom op de boeg, misschien dat de boot door haar gewicht meer naar voren zou kantelen.

Gary, donker en doorweekt, hijgde en brulde van inspanning tegen de volle emmers. De rook van de buitenboord-

motor walmde over hem heen, de lenspomp spuwde, golven sloegen over de achterkant. Irene wist dat hij nu bang was en ze wilde hem helpen maar ze zag ook dat het hem lukte, dat de achtersteven omhoogkwam en de golven elke keer minder water achterlieten. Je redt het, Gary, schreeuwde ze. De achtersteven komt omhoog. Het gaat je lukken.

Hij was uitgeput, ze wist het. De volle emmers kwamen langzamer en soms kon hij niet ver genoeg gooien en kwam het water in de boot terecht. Ik kan het wel overnemen, riep ze, maar hij schudde alleen maar zijn hoofd en bleef met de emmer scheppen en hopen tot de golven ten slotte tegen de hekbalk sloegen, maar niet meer over de rand. Toen hield hij op, liet de emmer vallen en boog zich over de motor en gaf over in het meer.

Gary, zei Irene, en ze wilde hem troosten maar ook de achtersteven niet verzwaren. De lenspomp zoog het laatste water eruit, en dat duurde even. Gary, zei ze nog eens, gaat het wel, lieverd?

Het gaat wel, zei hij ten slotte. Het gaat wel. Neem me niet kwalijk. Het was een stom idee.

Geeft niet, zei ze. Het komt wel goed. We laden gewoon de rest uit en dan gaan we naar huis.

Gary bleef een tijdje over de motor heen hangen, zette toen de motor en de pomp af, klom langzaam naar voren en knielde op de stammen naast haar op het voorschip. Ze sloeg haar armen om hem heen en zo bleven ze een paar minuten zitten terwijl de wind aanwakkerde en het weer heviger ging regenen. Zo hadden ze elkaar heel lang niet vastgehouden.

Ik hou van je, zei Gary.

Ik ook van jou.

Nou, zei Gary ten slotte, en hij bedoelde dat ze verder

moesten. Irene had gehoopt dat het moment zou blijven duren. Ze wist niet hoe alles anders was geworden. In het begin had ze iedere nacht met een arm en een been over hem heen geslapen. De zondagen hadden ze in bed doorgebracht. Ze hadden samen gejaagd, hun voetstappen gelijk opgaand, boog in de aanslag, luisterend of ze elanden hoorden, speurend naar een beweging. Het bos was toen een levende aanwezigheid en zij maakten er deel van uit, nooit waren ze alleen. Maar Gary was gestopt met jagen met de boog. Hij zat te veel in over geld en gebruikte de weekends om te werken, geen zondagen in bed meer. In het begin, dacht Irene. Zoiets bestaat niet, in het begin.

Ze lieten het hek vergrendeld en pakten elk weer een stam en trokken die over de steven. De wind werd heviger, kwam in vlagen, de regen joeg in hun ogen als ze in de richting van het meer keken. Irene niesde, snoot haar neus met een vinger tegen haar ene neusgat en veegde hem af met de rug van haar hand. Ze was al ziek aan het worden.

Het uitladen van de boomstammen duurde lang, ze werkten nu langzaam, allebei moe. Gary sleurde een paar van Irene's stammen wat verder van het water vandaan. Ten slotte was de boot leeg en licht genoeg om op de oever te trekken. Ze leunden tegen de boeg met hun rug naar de wind en het meer en keken naar hun land.

Dit hadden we dertig jaar geleden moeten doen, zei Gary. Toen hadden we hierheen moeten verhuizen.

We woonden aan de kust, zei Irene. Aan het meer en makkelijker om in de stad te komen, makkelijker voor de kinderen en school. Hier kun je onmogelijk kinderen hebben.

Het had best gekund, zei Gary. Maar laat ook maar.

Gary was kampioen spijt hebben. Elke dag was er wel wat en misschien was dat wel wat Irene het minst beviel. Hun